

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΥΣΟΥ:

Ἄνταποκρινόμενοι εἰς γενικὴν ἐπιθυμίαν, δημοσιεύομεν σήμερον δλόκληρον τὸ χαριέστατον ἄσμα τοῦ νέου κωμειδουλίου τοῦ κ. Νίκου Κοτσελοπούλου «ὁ Γερο-Βούρης» τὸ κατὰ τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» ἄριστον, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ κωμειδουλίου ἐγένετο δημοφιλέστατον, ψαλλόμενον ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἀκροατηρίου. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει καὶ τὴν μουσικὴν αὐτοῦ. |

Ὅπου κι ἂν πᾶς, καλὲ
 Ἀλήθεια, τώρα
 Ἐ τὸν διαβολότοπο
 Ἐ αὐτὴ τὴ χώρα,
 Τὸ «ξύσου» ἀπ' ὄλαις τῆς μεριαῖς
 Κτυπάει 'ς τ' αὐτί σου:
 Τιριμπιμπίμ... Εὐσου! (τρὶς)
 Ἄχ!... τιριμπιμπίμ... Εὐσου!

*

Οἱ νέοι καὶ ἡ νηαῖς
 Κ' ἡ γρναῖς ἀκόμα
 Μιὰ λέξι ἔχουνε
 Ὅλοι 'ς τὸ στόμα
 Κι' ὅπου περάσης καὶ σταθῆς

Ἄκουε τ' αὐτί σου:
 Τιριμπιμπίμ... Εὐσου! (τρὶς)
 Ἄχ! τιριμπιμπίμ... Εὐσου!

*

Σὰν πῆς καμμιά σταλιά
 Καὶ σὰν μεθύσης
 Κ' ἐκεῖ ποῦ περπατᾶς,
 Παραστρατήσης,
 Ἄλλοίμονό σου! Ἐ τὴ στιγμῆ
 Ἄκουε τ' αὐτί σου:
 Τιριμπιμπίμ... Εὐσου! (τρὶς)
 Ἄχ! Τιριμπιμπίμ... Εὐσου!

*

Μὰ κι ἂν δὲν πῆς, καλέ,
 Σταλιά ρετσίνα,
 Μόν' βγῆς περίπατο,
 Μέσ' 'ς τὴν Ἀθήνα,
 Καὶ πάλι ἀπ' ὄλα τὰ στενὰ
 Ἄκουε τ' αὐτί σου:
 Τιριμπιμπίμ... Εὐσου! (τρὶς)
 Ἄχ! τιριμπιμπίμ... Εὐσου!...

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΕΙΡΑΪΚΑΙ ΑΚΤΑΙ

ΨΤΗ ΣΠΗΛΗ Α

Γλυκύς, θωπευτικός, δροσερός, ευεργετικώτατος εφύσα ο μπάτις και προκλητικώτατος έχυνετο από της ως ανακλειόμενος χρυσός φανταζούσης θαλάσσης—ως δειλή, θά ελεγες, άρωματώδης πνοή νεανίσκου επί της χρυσής μεταξόδου κόμης φιλαρέσκου κόρης!

Φιλάρεσκος κόρη! — Άλλά τίς και τίνος η φιλαρέσκεια δύναται και να παρεβληθή μόνον προς την της θαλάσσης; Της θαλάσσης ης αι λογχοφόροι άγκάλαι, ως αι της αρχαίας Άπής αι κατακρευρογούσαι τους άρνούμενους το υπό του τυράννου Νάβιδος επιβαλλόμενον τέλος, δια των άπειρών αυτών θελητήρων προσελκύουσαι, εϊτα δια των όλεθρίων αυτής εναγκαλισμών αφαρπαζούσι τάσας προσφιλεστάτας υπάρξεις και τασάυτας τρυφεράς και γηραιάς κατασπαράσσουσι καρδιάς!

Γελαστή, έκλυστική, πλήρης θελητήρων έκύλα τά κύματά της μέχρι του μικροσκοπικού όρμίσκου της Σπηληάς ή άλλοτε άτίθασσος Άμαζών, αφίνουσα να διαφαίνεται ο πυθμήν αυτής καθαρώτατος, έξαστραπτων και ώσει κατεσπαρμένος υπό πολυτίμων λίθων έξακοντίζων σαπφυροχρύτους μαρυχυγιάς, και κατηγορηματικώτατα διαψέδουσα τους άνωτέρω μελαγχόλους συλλογισμούς— θωπευτική, γλυκεία, ταπεινή!

* *

— Άχ!... Ξαλάφρωσε το σώμά μου, βρέ άδελφέ! Θάλασσα ή σημερινή!

— Τί λές, φίλε μου! τί λές! Άμ' έμένα! Σού είμικι άξιος τώρα δά και με τον Μουσιού— Τζώρτζη να τά βάλω!

— Έεε! παιδιά— με της υγείαις σας! Κοπίαστε τώρα— έτοιμα!

Ήτο ο μπανιέρης, ο αγαπητός Παρασκευάς, ο όποιος κατά τά προσυμφωνημένα είχεν έτοιμάσει γεύμα θαλασσινώτατον; όπερ άνοπομόνωσ μάς άνέμενε να τό τιμήσωμεν.

Ή τράπεζα ήτο έστημένη έντός του δωματίου του Παρασκευά και πρό της εισόδου της Σπηληάς, από της οποίας έλαφρά όσμη χρώματός έξερχόμενη, έν συνοδεία μετά της άνωθεν του στομίου της Σπηληάς προσαρτηθείση ανθρωπίνης κεφαλής εύρεθείσης κατά την έκχωμάτως— υπερμυνησκαν ήμϊν καθ' όλον το γεύμα ότι έδει φαγεΐν τε κατά κόρον

κοϊ άφθονώτατα τῷ Βάκχῳ θύσαι, αύριον γάρ άν άπεθνήσκομεν.

Και ότι μεν πάντες και έφάγομεν και έπίομεν καλλιτέρα, ουδεμία άμφιβολία— ότι δε άνωτέρω χρήσις του δυνητικού άν, σημανοντος ψευδή υποθεσιν, εινε άριστή, τάς το όρμιζομαι άδίστακτως, διότι— χάριτι του έωδίου όπερ καθ' έκάστην επί τινα ώραν εισπνέομεν 'στην προσφιλή Σπηληάν και ο φίλος μου και ο Παρασκευάς και έγώ έσμην άκμαϊότατοι, οι μόνον το σώμα, άλλα— τουθ' όπερ και λίαν παράδοξον την σήμερον με αυτές της διαβουλιζέσσης, που σκάει ο Ήλιος την πέτρα— και αυτό άκόμη το πνεύμα!

Έγερθέντες της τραπέζης, ήσθάνθημεν έκαστος έκαστον φοβερά έξωγακωμένον... την κοιλίαν (!!), τους δε πόδας και τάς βλεφαρίδας μελωβήδινας. Ο προδότης Μορμεύς καταλάμψανεν ήμάς έξ έφόδου.

Εϊς έν του φίλου μου νεύμα το παιδί έξήπλωσε χαμαί παρειαν στρώσιν και.....

— Τί λές, καλέ; 7 ή ώρα!

Μωρέ, ύπνο!

* *

... «Ήτο ή ώρα ότε α'Ο πόθος εις τους πλέοντος γλυκύς αναγεννάται «Και την ψυχήν των συγκινεί ή μνήμη της ημέρας. «Καθ' ήν άπεχαιρέτισαν τάς προσφιλείς οικείας».

Το περίφημον τουτο περι των πρώτων ώρων της έσπέρας τρίστιχον του Δάντου ήλθε τότε εις την μνήμη μου, ή δε υπό της γλυκείας άντυχγείας της θνησκούσης ημέρας θέα των περίξ, ή θελγουσα τους όφθαλμούς, και ή μελωδικωτάτη άρμονία του βόχθου του κύματος, πλήττοντος τους κοιλωθέντας βράχους, ή κατακηνούσα τά ότα— επηύξανον το θελητήρον της του δαιμονίου της «Κολάσεως» και της «Θείας Κωμωδίας» ποιητού άπαρκαμίλλου στρωφής!

Πόσον ώρχιον και μαγευτικόν ήτο το όλον θέαμα!

Έδω τά μπάτια τά άνδρικά εις τον άπότομον όρμίσκον εις τον έταρον, άριστερόθεν, τον θέλγοντα την όψιν δια της κανονικής ουτου καμπύλης, τά γυναικεία. Η μικρά θκμνόςπκρτος νησίς και ο χερσονησιουδής της Μοινυγιάς λοφίσκος. Ο Ύμητός, την βροδύχρουν έκ των ήλικων ακτίνων κορυφήν του και τάς κλιτεχνικωτάτας αυτού γραμμιάς, και πέραν ο Σαρωνικός!

Σμῆνος πλοικρίων διηύλακου τά βαθυκύνα υδατά του, πλήσιέστερον δε, κατά την αντίπε-

ραν ακτήν, παρετηρούμεν ουριοδρομούταν κομψήν ψαροπούλαν με έρυθρόν ιστίον, όπερ καθ' εκείνην την ώραν καθ' ήν συνεπικνουντο τά σκότη της έσπέρας και καθ' ήν το άργυρόχρουν της Σελήνης ήμίρωις συνεχέετο μετά της αιματοέσσης ανακλάσεως νεφών τινών της δύσεως— των τελευταίων σημείων της ήλιακής παρελάσεως, έφαινετο ύπόμειλαν.

[Πειραιεύς — κατ' Ίούλιον 1893]

Π. Ι. ΜΑΜΜΑΚΙΔΗΣ.

Ι Α Σ Ο Σ

(Σκηνογραφία)

Ο ήλιος κατά μικρόν καθίστατο αφάνης όπισθεν του ύψηλου όρους. αι ακτινές του προσπίπτουσαι επί της κορυφής τουτου έθλωντο, δέσμη δε τουτων, σχηματίζουσα φωτεινόν τρίγωνον εις τον άέρα, έλουε την θάλασσαν δι' άπλετου φωτός. πέραν προς το σκιερόν διάσος ήρχισε να έκτυλίσσεται πυκνή όμίχλη ήτις ειρπε προς τον αιγιαλόν συν τη δύσει του άστρου της ημέρας.

Ίασος, ο της Λιθύης βασιλόπαις έκάρητο επί βράχου, έν τῷ μέσῳ της θαλάσσης, και έκράτει εύκαμπτον κάλαμον έξ ου λεπτόν νήμα και άγκιστρον έξηρωτόντο βεθυθισμένα εις τά ηρημόντα ύδατα. ήτο ώρχιος ως Νηρηίς αι δε μακριά του βλεφαρίδες έπικίαζον τους γλυκείς όφθαλμούς ών το ρεμβόν βλέμμα άνεπύετο επί της γλαυκής άλός. Η όμίχλη είχεν ήδη έπεκαθή και είχε καλύψει τον άγιον βράχον. τά νώτα της θαλάσσης έφροϊτον θωπούμενα υπό της έσπερινής αύρας το δε άρτιγόνον κύμα άπέπνεεν ήρέμα εις τάς ψαμμώδεις ακτάς. Παντού έπεκράτει σιγή. μόνον έκ του συσκίου άλλσο σ, έξεπορεύετο ψιθύρος ασθενής, όστις έφθνε μέχρι της παραλίας συγκεχυμένος και άμυδρός ως έρωτικόν μινύρισμα.

Μακράν εις τά βόθη του Ώκεανού έφάνη, ως πάλλευκος κύκνος, παρθένος νηχομένη. ή επιδερμίς της είχε την λευκότητα του άφροϋ του κύματος οι δε όφθαλμοί της την γλυκύτητα του χρώματός του. ή της νυκτός το μέλαν όμοιάζουσα κόμη της ήτο κερυμένη επί των ώμων της έκ δε του μέσου του σώματος έφύετο δράκοντος ουρά λήγουσα εις πτερύγια ίχθύος. τά κύματα έλαφρά έπικίζον με τά πάλλευκά της στήθη και ή κυρτή ουρά με τά κύματα. Η Λιθική Σειρήν έχώρει άμελώς προς τον βασιλόπαιδα και επέσπασε τά βλέμμα-

τά του. έφθασε πλησίον του ήνοιξε τάς άφρώδεις άγκάλαις έτεινε την άθάνατον κεφαλήν της ύπνίουεν έν ήδει μειδιάματι το χάριεν στόμα, ως κάλυκα βίδου ο ήλιος. έπεσεν έκ των χειρών του Ίασου ο κάλαμος, όστις δε διωλίσθησε του βράχου και εύρέθη εις τάς άγκάλαις της όνειροπλάστου κόρης του Ώκεανού. τά χειλη συνητήθησαν τά δε σώματά των έξηφανίσθησαν υπό το ίσοιδες κύμα, όπερ έκάλυψε το εις γλυκύν στεναγμόν οβεσθην φίλτημά των.

Η προτέρα σιγή επανήλθεν. ή νύξ έξήπλωσε τον μέλανα της πέπλον και κατέστησε σκοτεινή γην και θάλασσαν. Εϊς το βάθος της κοιλάδος έφάνησαν φωτα έσπαρμένα εις μεγίστην έκτασιν. μια συνοδεία έχώρει προς τάς ακτάς. έμπους έπορεύετο λυσικομος κραυγιάς έκπέμπουσα θρηνώδεις ή μήτηρ του ώρχιου Ίασου. διέτρεξε κατά μήκος την ακτήν, ήλθε πλησίον του βράχου και έρρηξε κραυγήν καλούσα «Ίασο, Ίασο» ή Ήχώ επανέλαβε μόνη το όνομα και ο ήχος έσβέσθη εις τά σκότη της νυκτός. Τότε ένόησαν οι βάρβαροι και έρρηξαν φωνάς σπαρκακτικάς επαναλαμβάνοντες συχνά. «Αϊ Σειρήνες, αι Σειρήνες».

Έν Τριπόλει.

Π. Σ. ΕΥΓΛΑΞΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΤΑΚΤΑ

— Άκουσε, Γώγω. έγώ πηγαίνω σε μια έπίσκεψι. σύ όσον να έπιστρέψω, να αντιγράψης μιαν σελίδα από τον Γερσοτάθη σου.

Ο μικρός Γώγος προτιμά να παίξει και εις την επάνοδον της μαμάς του τη παρουσιάζει τάς έν τῷ τετραδίῳ του σελίδας, λευκάς.

— Πῶς; δέν έγραψες τίποτε;
— Έγραψα, μωμά, το λευκόν δράμα.

* *

Εϊς τάς εξετάσεις:
— Η άλώπηξ, γενική της άλώπεκος. τίνος γένους είναι;
Θηλυκού.
— Πόθεν το έννοεις;
— Από την πονηρίαν της.

“Ατακτος.

Οι προπληρώνοντες νέοι συνδρομηταί λαμβάνουσι δωρεάν τάς «Επαγγελίας», μυθιστόρημα του Jules Case, μεταφρασθέν έκ της 6ης Γαλλικής έκδόσεως.
(Έκ της Διευθύνσεως)

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικόν έκδιδομενον κατά Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δεληγιώργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσάνθου.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ καὶ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 6.— Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. γρ. 10.

Τιμὴ φύλλου: Δεπτὰ 15.

Τιμὴ ἀγγελίῳ: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

Ἐκ τῶν 9 ὑποστασῶν ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ διδασκαλικῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, μιᾶ ἀπεριρίθνη (ἐκ Κερκύρας) καὶ μιᾶ μόνη ἤριστευσεν (ἡ δεσποινὴς Βερρα Βικέλα).

Ἐξ τῶν ἐξετάσαι τῆς Κιλλιτεχνικῆς Σχολῆς ἤριστευσαν ἐν μὲν τῷ τμήματι τῆς Γλυπτικῆς, ὁ κ. Κ. Σταλλάκης, ἐν τῷ τῆς γραφικῆς ὁ κ. Α. Κρίνος καὶ ἐν τῷ τῆς ξυλογραφίας ὁ κ. Μ. Βενετσάνος.

Ὁ πῶς χολερικὰ κρούματα συνέβησαν ἐν Σμύρῃ, ὡς τὰ τρία θανατηφόρα Ἐπίτης ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, συνέβησαν 14 κρούματα. Τὸ Ἱκτροσυνέδριον ἐπέβαλε κάθαρσιν εἰς τὰς ἐκ τῶν μερῶν τούτων προελεύσεις.

Ἄνεχώρησε χθὲς πρὸς περιοδεῖαν ἀνά τὴν Πελοπόννησον καὶ ἰδίᾳ τὴν Γορτυνίαν καὶ Μεγαλόπολιν ὁ ἀγαπητός μας φίλος, ὁ χυδαῖνός μας ποιητῆς κ. Ν. Κοτσελόπουλος. Ἐκεῖ, εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα τῶν βουνῶν, κάτωθεν τῶν πευκῶν καὶ τῶν πλατάνων, ἐστὲν βέβαιον, ὅτι θὰ ἐμπνευσθῇ τὰ δρασερώτερα τῶν ποιημάτων, τὰ φυσικώτερα τῶν ἀγροτικῶν εἰδωλλίων καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσῃ ὅλα εἰς τὴν «Οἰκογένειαν» πρὸς πεῖσμα ὅλων τῶν Γερο-Βουρῆδων τῆς Κριτικῆς!

Ἐν Βίλνι ἠτοκτόνησεν ὁ μαθητῆς τοῦ γυμνασίου Χρ. Ρέτζος, διότι ἠδικήθη, ὡς ἔγραψεν ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ του, παρὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Παπαφωτίου.

Ἡ κωμῳδία τοῦ κ. Ἀλεξοπούλου, ἧς τὴν δημοσίευσιν ἤρχισαμεν σήμερον, τελειώνει εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Πλατὰ γραμματῖα τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως ἐν Λοκρίδι, Λαρίσσει, Τριπόλει καὶ Γορτυνίᾳ.

Ἐκ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς «Οἰκογενείας», μόνον οἱ προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν θὰ λάθωσι τὰς «Ἐπαγγελίας» ὁ ὡρὴν οἱ λοιποὶ θὰ τὰς λάθωσιν ἂν πληρώσωσι καὶ τοῦτο, οὐχὶ ἐξ ἐλπίδος, ἀλλ' ἐπισημασθῆναι πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ταχυδρομικῶν καὶ λοιπῶν ἐξόδων εἰς ἀὐτοὺς ἐπιβληθήσεται ἡ Διεύθυνσις διὰ τὴν ἀποστολὴν.

Ἐνας σουλτάνος τοῦ Μικροῦ διέταξε τὸν βεζύρην του νὰ ἀριθμῆσιν ὅλους τοὺς βλάκας καὶ νὰ τῷ ὠστῇ ἀκριβῆ κατάλογον αὐτῶν. Ὁ βεζύρης ἐξε-

τέλεσε τὴν διαταγὴν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μακροῦ καταλόγου τῶν βλακῶν ἔθεσε τὸ ὄνομα τοῦ Σουλτάνου. Καὶ ὅταν ἠρωτήθη παρ' αὐτοῦ: διατί τῷ ἕκαστῷ αὐτῶν τὴν τιμὴν, ὁ βεζύρης ἀπήντησε:

— Διότι, μεγαλειότητα, πρὸ δύο ἡμερῶν ἐνεπιστεύθητε ἐν μέγαν ποσῶν, ἐπὶ τῇ ποσῶσι ἀγορᾶς ἵππων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰς ἀνθρώπους ἐντελῶς ἀγνώστους καὶ οὔτινες ποτε δὲν θὰ ἐπανεέλθωσι.

— Ἔτσι νομίζεις. Καὶ ἂν ἐπανεέλθουν;
— Τότε θὰ σβέσω τὸ ὄνομά σας καὶ θὰ γράψω τὸ ἰδικὸν τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ καταλόγου.

Διαβάτης.

ΩΡΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Ἱεροκῆρὺς τις ἐξεργάζει ποτὲ λόγον τόσον συγκινητικόν ὥστε ἄπην τὸ ἀκροατήριον ἐκινήθη εἰς δάκρυα. Χονδρὸς δὲ τις ἀνθρώπος στηριζόμενος εἰς ἕνα στύλον τῆς ἐκκλησίας ἐραίνετο ἀτάρχκος καὶ ὁ μόνος ὁ ὅποιος δὲν ἔκλαιε. Μετὰ τὸ πέραν τοῦ λόγου, ὁ ἱερεὺς περιεργός διὰ τὸν τρόπον τοῦ χονδρῶν τούτου, πλησιάζει αὐτόν καὶ τῷ λέγει: «Διατί καὶ σὺ δὲν ἔκλαιες ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ὅταν ἐγὼ ἐκήρυττον; — Ἐγὼ, πάτερ μου, ἀπήντησεν ὁ χονδρὸς, δὲν εἶμαι ἀπὸ αὐτῆν τὴν ἐνορίαν.

Ἡρώτησαν χωρικὸν τινα ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ θεάτρου ἂν ἡ παράστασις τὴν ὁποίαν εἶδε, τὸν καλῶς εἰπῶν: — Τί νὰ σὰς εἰπῶ, ἀπεκρίθη, οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἦσαν εἰς τὴν σκηνὴν μιλούσαν γιὰ ταῖς δουλειῆς τους, ἐγὼ δὲν τοὺς πρόσεχα.

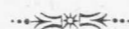
Ὁ πατὴρ χωρικοῦ τινος ἔπνεε τὰ λοιπὰ οὐδὲν αὐτοῦ ἔπρεξε τὴν νύκτα νὰ εὗρῃ τὸν ἱερέα καὶ ἔμεινε τρεῖς ὥρας περίπου εἰς τὴν θύραν τοῦ κτυπῶν ἐλαφρότατα αὐτὴν. Τέλος ἤκουσαν αὐτόν καὶ τῷ ἠνοιξαν τὴν θύραν ὁ ἱερεὺς τότε τῷ λέγει: «Διατί δὲν ἐκτύπεις δυνατώτερα; — Ἐροδοῦμένη μήπως σὰς ἐξυπνήσω, τῷ ἀπεκρίθη. — Ἐ! καὶ τί μὲ θέλεις λοιπόν; — Νὰ ὁ πατὴρ μου ἐτελείωνε ὅταν ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι. — Τώρα λοιπόν θὰ ἦναι πεθισμένος, τί νὰ ἐλθῶ νὰ κίμω; — Ἀ! ὅσο γι' αὐτό, ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ ἀμαθής, ὁ κύριος Πέτρος ὁ γείτονάς μας, μοῦ ὑπεσχέθη νὰ τὸν διασκεδάσῃ ὅσον νὰ φθάσωμεν.

Al-Coc

ΕΡΩΤΕΣ ΕΝ ΜΑΓΕΙΡΕΙΩΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ὑπο ΔΗΜΟΣΘ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἄννα (χήρα πλουσία)
Ἀλέξανδρος
Μαρία, (ὑπηρέτρια τῆς Ἄννης)
Γιάννης, (ὑπηρέτης τοῦ Ἀλεξάνδρου).

ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ

Ἄννα Λαζαρίδου
Ἄθ. Περίδης
Ἐλένη Κοτοπούλη
Παναγ. Σταματοπούλου.

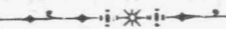
Ἐδιδάθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεατρικοῦ θεάτρου «Παράδεισος» κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Δραματικοῦ θιάσου «Εὐρωπαϊδης».

Τῷ φιλετίμῳ

ΙΩΑΝΝΗ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛῳ

Τὴν παροῦσαν ἀφιερῶ.

Μαγειρείον, θύρα εἰς τὸ βάλανος ἀριστερὰ, ἐστία δεξιὰ, τράπεζα καθίσματα καὶ λοιπὰ χρειώδη μαγειρείου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Γιάννης, μόνος.

(Καθαρίζων ὑπόδηματα) Οὐρ! κουράστηκα δὲν μπορῶ πιά... ἔτσι μοῦ ῥχεται νὰ στείλω κατὰ διαβόλου ὅλους τοὺς ἀφεντάδες γιὰ τὰ μείνουμε μόνον οἱ δούλοι. Τότε, τοῦλάχιστον, θὰ μπορέσωμε νὰ γίνουμε καὶ μεῖς λιγάκι ἀφεντάδες... Ἀμ, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. κάθε μέρα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια: δουλειὰ, ὕπνος, φαί, ὕπνος, δουλειὰ. Τόσον βαρεθῆκα αὐτῇ τῇ ζωῇ, ποῦ ἂν δὲν φοβόμουν τὸ θάνατο θὰ αὐτοσκοπωνόμουν μόνος μου; γιὰ νὰ γλύττωνα μὰ γιὰ πάντα... Ἀμ, εἶναι γὰ μὴ τὴν βαρεθῆς, ἀδελφέ, καὶ μάλιστα ἐγὼ ποῦ εἶμαι δούλος τ' ἀφέντη μου... δηλ. θέλω νὰ πῶ πῶς μόνο τὸν ἀφέντη μου δουλεύω, ἕνα ξερὸ κορμί... Καὶ τί ἄνοστα εἶναι νὰ δουλεύῃ κανεὶς ἕναν ἀφέντη μοναχά! Καὶ τί ἀφέντη! Παιδί τῆς κουταμάρας, κουτότερο κι' ἀπὸ τὸ φίλο μου

τὸν Ἀριστείδη!... Ἀφέντη ποῦ ντρέπεται νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του νὰ δῇ γυναῖκα... μιάζει σὺν καλόγερος... μὲν, μὲν... Τί λέω γὼ! (ὁ καλόγερος τὴν σήμερον ἡμέραν οὐδὲ!)... Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀδελφέ, νὰ κάθεται τρεῖς μῆνες στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὴν ὁμορφόχαρα τὴν κυρά Ἄννα, καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ, οὔτε μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἰδῇ; Μὰ τὸν Θεό, δὲν καθόμουνα οὔτε μιὰ στιγμὴ ἐδῶ μέσα, ἂν δὲν ἦτον ἡ Μαρία μου... Τὴν ζέρετε... ἡ δούλα, καλὲ τῆς κυρά Ἄννας. Ἐνα κομματι, Θεός! Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποῦ πάτησε ἐδῶ τὸ ποδὶ της, συναισθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ στὰ παῖδια μου, ὅπως χτυπᾷ στ' ἀμόνι ἢ βαρεῖα τοῦ γύφτου... Καλὰ λένε οἱ γραμματιζόμενοι ὅτι ὁ ἔρωτας ἐκ πρώτης ὁρῆς πιάνεται... Μιὰ φορὰ τὴν εἶδα, μιὰ φορὰ μὲ εἶδε: τὴν ἀγάπησα, μ' ἀγάπησε καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ τὰ φτιαξομε. Ἡ κυρά της κρατεῖ τὴν ἔνθεν κάμαρα (δεικνύει δεξιὰ) ἐ ἀφέντης μου τὴν κάκειθεν (δεικνύει ἀριστερὰ) ἔχουμε τὴν κουζίνα μὲς' εἰς τὴ μέση, δηλ. εἰναι ἀνάμεσα στὴν ἔνθεν κάκειθεν, τὴν ἔχουμε μαζῆ, καὶ ἔτσι βρίσκουμε εὐκαιρίαν μὲ τὴ Μαρία καὶ τὰ λέμε μιὰ χαρὰ... Ὅχι εἶμαι κουτός ἐγὼ νομίζεις, σὰν τὸν ἀφέντη μου, ποῦ ἐνῶ φοβᾷ γιὰ τὴ χήρα δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τῆς πῇ, καλὴ μέρα... Ἀμ' ἐκείνη πάλι ἡ χήρα δηλ. τί πρᾶμμα εἶναι... ψυχὴ μου! καὶ τί! δὲν σώνει ποῦ γυαλίζει ἀπ' ἐξῶ, γυαλίζει καὶ ἀπὸ μέσα (κάνει σημεῖον ὅτι ἔχει χρήματα). Τὸν ἔχει τὸν ἀσίγη... γι' αὐτὸ δὲ τὴν κορτετζάρουσε τόσοι καὶ!... Νὰ, ἐδῶ καὶ κάμποσαις μέραις ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἔφαγε τὰ μάρμαρα τοῦ πεζοδρομίου ἀνεθοκαταβαίνοντας καὶ χάνοντας κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της... Μ' αὐτῇ, ποῦ!... δίνει μιὰ καὶ πρᾶφ κλεί τὸ παράθυρο εἰς τὰ μοῦτρά του...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μαρία καὶ ὁ ἄνω

Γιάν. Μπᾶ! ἡ Μαρία!... Καλημέρα. Μαρ. Καλημέρα. Τί κάνεις ἐδῶ πρωί, πρωί; Γιάν. Τί κάνω; Νὰ! γυαλίζω τὰ παπούτσι τ' ἀφέντη. (πλησιάζων αὐτὴν καὶ θέλων νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ) Μαριῶ μου... Μαρ. Ἐλα... Κάτω τὰ ξερά σου! Μούρθε, πρωί, πρωί, νὰ μὲ μουτζουρώσῃς μὲ τῆς μπογιατιῆς. Γιάν. Ἀ, ναι, τὸ ξέχασα... Μὰ δὲν πειράζει, Μαριῶ μου, αὐταῖς ἡ μουτζουράρις βγαίνουν εὐκολα: ἄλλαις εἶναι ἡ μουτζουράρις ποῦ δὲν τῆς ξεπλένουν ὅλα τὰ ποτάμια τοῦ κόσμου...

Μαρ. Έλα... πάλι... αρχίσεις τή λίμα ;
 Γιάν. Τί να σου πῶ, βρε Μάρια, 'ς τήν ἀρχή πού σέ γινώρισα ἄμα ἐρχόμουν κοντά σου, δέν 'μπορούσα νά ζεττομίσω λέξι, μ' ἔπιανε ἕνας γλωσσοδέτης πού μ' ἔκανε μουγκρότερο κι' ἀπό τὰ ψάρια...

Μαρ. Καί τώρα τί σέ πιάνει ;

Γιάν. Ἔνας γλωσσολύτης, πού δέν με φθάνει στήν λίμα οὔτε ἡ πειθό λιμνοδύσσα γυναίκα... κί γι' αὐτό φαίνεται, ἄμα σέ βλέπω μοῦ πέφτουν τὰ σάλιχ μου.

Μαρ. Καί λές ὅλο κουταμάρακι ;...

Γιάν. Ἄμ' ποιός 'μπορεῖ νά πῆ ἐξυπνάδες ὅταν εἶναι κοντά σέ ποδόγυρο... ὁ μεγαλειότερος γραμματισμένος ἄν πῆ δέξαι κουθέντες ἡ ἐννιά θά ἦναι κουταίς κί ἡ τελευταία τρελλή.

Μαρ. Ἔλα, ἀδειασέ μου τήν γωνιά κί ἀφσήσέ με ἥσυχη νά κάνω τή δουλειά μου...

Γιάν. Θέλεις νά σέ βοηθήσω ;

Μαρ. Γράβα τόν ἀέρα σου κί μὴ με παραφορτώσεσαι, γιατί...

Γιάν. Πάω τὰ παπούτσια τ' ἀφέντη κί ξαναγυρίζω. Μὴ φύγης... (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Μαρία μόνη

Μάλιστα, περίμενε καί θά με ξανάβρῃς ἐδῶ (ἔτοιμάζουσα τήν ἐστίαν διὰ πυράν). Αὐτή ἡ ζωὴ ἐδῶ μέσκι, δέν ὑποφέρεται... νά κάθεται σάν κοῦκος μὲ μὴ κυρὰ ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καί νά μὴ μπαίνει ψυχὴ ἄλλη στὸ σπῆτι... "Ἄν δέν ἦτανε κι' αὐτός ὁ Γιάννης, βέβαια θάσκαγα. Ἄμ δέν εἶμαι ἐγώ, κουτὴ σάν τήν κυρὰ μου, πού, ἐνῶ ἀγαπάει τόν κύρ' Ἀλέξανδρο κι' ἀναστενάξει γι' αὐτόν, ντρέπεται νά τοῦ δώση καί λίγο κουράγιο... ἄμ, ἐκεῖνος πάλι... τί θεόκουτος ἄνθρωπος εἶναι...

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Ἀλέξανδρος καί ἡ ἄνω

Ἀλ. (εἰσερχόμενος δειλῶς. Μπᾶ, σὺ εἶσαι, Μάρια ;

Μαρ. (ἰδίᾳ) Νάτος κι' ὄλας... κλεῖ, νά μ' ἄκουσε τάχα ;... (ὕψηλ.) Μάλιστα κύριε... ἀνάβω φωτὰ γιὰ τήν σοκολάτα τῆς κυρᾶς.

Ἀλ. Πῶς ! ἐξύπνησε τόσον πρωὶ ἡ κυρία σου ;

Μαρ. Ἄ ! ἡ κυρία μου, κύρ' Ἀλέξανδρε, ξυπνά πολὺ πρωί.

Ἀλ. (ἰδίᾳ) Δέν θά ἦτον ἄσχημα, τώρα, ὅτε τήν εὔρον μόνην νά δώσω τήν ἐπιστολήν, τήν ὁποῖαν πρὸ μηνὸς ἔχω γράψει, διὰ νά τήν δώση τῆς κυρίας τῆς ἀδύνατον εἶναι νά τελεσφορήσῃ

ἔρως ἄνευ τῆς μετολαβήσεως δουλικῶν... μὰ δέν τολμῶ νά... (ὁ Γιάννης καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς σκηνῆς ταύτης φαίνεται παρατηρῶν κρυφίως ἐκ τῆς θύρας καί ποιεῖ διαφόρους ἀπειλητικὰς χειρονομίας, χωρὶς ὅμως ν' ἀκούη τὰ λεγόμενα καί χωρὶς νά φωραθῇ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ σκηνῇ).

Μαρ. (ἰδίᾳ) Τί ἔπαθε καί κουβεντιάξει ἀπὸ μέσα του...

Ἀλ. Μάρια...

Μαρ. Κυρίες...

Ἀλ. Πολὺ ἐπεθύμουν, καλή μου Μάρια, νά σοὶ ἐμπιστευόμην κάτι τι, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτάται ἡ εὐτυχία μου, ἴσως ἡ ζωὴ μου...

Μαρ. Λέγετε, κύριε Ἀλέξανδρε, λέγετε... νά : ἐγὼ ὅλην κῦττά γιὰ νά σὰς ἀκουσῶ...

Ἀλ. Ναι, ἄλλα φοβοῦμαι, Μάρια, μήπως...

Μαρ. Καλὲ τί φοβάσαι ;...

Γιάν. (ἰδίᾳ) Βρε τί διάβολο τῆς λέει ἐκεῖ... Αὐταῖς ἡ μυστικὴ κουβενταίς δέν μοῦ φαίνονται καλά πράγματα...

Ἀλ. Φοβοῦμαι, Μάρια, μήπως μοὶ δοθῇ ἀρνητικὴ ἀπάντησις καί τότε... ὦ, τότε θά ἦμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων...

Μαρ. (ἰδίᾳ) Τί ἔπαθε !... Μπᾶς καί μ' ἐρωτεύτηκε ;

Γιάν. (ἰδίᾳ) Γιὰ νάχομε τὰ μάτιχ μας τέσσερα... δέν μ' ἄρσει ἡ δουλειά τους.

Ἀλ. Λοιπόν, Μάρια ;

Μαρ. Καλὲ, τί φοβάσαι ; πές το καί βλέπουμε.

Ἀλ. Μάρια, ... Ἀγαπῶ τήν κυρία σου !

Μαρ. (ἰδίᾳ) Μπᾶ ! αὐτό ἤθελε νά μοῦ πῆ κ' ἐγώ νόμιζα πῶς... (δυνατὰ) Ἔ : κ' ὕστερα ;

Ἀλ. Ὑστερα... (δισταζὼν) Σὲ παρακλῶ νά με βοηθήσης ; νά τῆς τὸ κάμω γνωστόν.

Μαρ. Αὐτό ἦτον ὄλο !... Ἄμ εἴν' εὐκολο πρᾶγμα.

Ἀλ. Πῶς εὐκολον ;

Μαρ. Οὐ !... ἄλλο τίποτε... Ἀπὸ τέτοια πρᾶγματα, ἀφέντη, εἶμαι συνειθισμένη.

Ἀλ. Ὡστε, Μάρια, δέχεται νά ἐγχειρίσης τήν ἐπιστολήν εἰς τήν κυρίαν σου... (τῆς τὴν δίδει) καί νά κρατήσης αὐτὰ δι' ἐσέ (τῆς δίδει χρήματα)

Μαρ. Καλὲ δέν ἦταν ἀνάγκη γιὰ τὸ δεύτερο (τὰ λαμβάνει) ἄς εἶναι ὅμως...

Ἀλ. Ὡ ! σὲ εὐχαριστῶ, Μάρια, σὲ εὐχαριστῶ (λαμβάνει τήν χειρά τῆς)

Γιάν. (ἰδίᾳ) Μπᾶ τὸν παλιάνθρωπο... μπᾶ τήν ἀπιστή... γιὰ δὲς... τῆς ἔπιανε τὸ χέρι... τῆς τὸ σφίγγει... καί ἄμα κάνω νά τῆς τὸ πιάσω γῶ φωνάζει... Ἔννοια σου... ἐννοία σου...

Μαρ. Καλὲ, δέν εἶνε τίποτε... ὕστερα ἀπὸ λίγο θά σοὺ φέρω τήν ἀπαντήσιν.

Ἀλ. Ὡ ! τότε, Μάρια, θά σοὶ ἤμαι εὐγνώμων διὰ βίου...

Γιάν. (ἰδίᾳ) Τί ;... τί ;... διὰ βίου ;...

Μαρ. Μείνε ἥσυχος... μείνε ἥσυχος...

Ἀλ. Θά ἀνκμῆνω τήν ἀπάντησιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου... (φεύγει).

Γιάν. (ἰδίᾳ) Μπᾶ τὸν διακοροῦν... ἄς φεύγω νά μὴ με δούν (φεύγει).

Μαρ. Ναι, ναι, σ' ὄλιγο... (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Γιάννης, μόνος :

(εἰσερχόμενος, ὀργίως) Μπᾶ ! τὸν μασκαρά... ἄμέτως θά τήν πάρῃ καί στήν κάμρα του...

"Ἀ ! τοῦ διακόρου τήν μαϊμού, εἶδες ἐκεῖ πρᾶγματα. Καί ἐγώ ἐνόμιζα πῶς μόνον ἡ κυρὰδες ἔχουν τοὺς ἐρωμένους ντουζίνικις, ντουζίνικις...

ἄλλα μ' ὁποιοὺς δίσκαλο καθήσης, τέτοια γράμματα θά μάθης... Ἄμ ἐκεῖνο τὸ σιγανὸ ποτάμι ὁ ἀφέντης μου... ἀκούς ἐκεῖ νά κάθεται νά τῆς πουλάῃ συναισθήματα καί ὕστερα νά τῆς πιάνῃ τὸ χέρι... νά τῆς τὸ χαϊδεύῃ με τόση οἰκειότητος καί ἀφέλεια, σάματος νάταν κανένα πρᾶγμα δικό του. Καί ἐγώ τὸν πέρναγα πῶς ἦταν ἥσυχος, πῶς δέν ἔκανε τίποτε... Ἄ ! πρέπει νά λάβω μίαν ἀπόφασιν, πρέπει νά τοὺς κάνω κάτι τι, γιὰ νά μὴ με περνοῦν γιὰ κουτό...

Ἀκούς ἐκεῖ ἐγὼ νά λυώνω μπροστά τῆς, ὅπως λυώνει τὸ ἀναμμένο σπερματίζετο καί νά μὴν κοτάω οὔτε με τήν ἀκρη τοῦ χειροῦ μου ν' ἀκουμπήσω οὔτε με τῆς καί ἐκεῖνος νά τῆς πιάνῃ τὸ χέρι με ὅλην τήν ἀφέλεια σῆμπως ; νάτον καμμιὰ γυναίκα του, ἡ καμμιὰ ξαδέλφη του... Βέβαια δέν φοβάται ἀπ' αὐτόν νά μουτζουρωθῇ... Ἄ ! ἀπ' ἐδῶ καί πέρα, θά ἔχω ἐπάνω σου τήν μαχαίρα πού λικνίζω τὸ κρέας καί ἄμω ἰδῶ τὸ παραμικρό, τότε μιά... φρεπ !... (κάνει διὰ τῆς χειρὸς σημεῖον ὅτι θά κόψῃ, καί κτ. πᾶ τήν εἰσερχομένην Ἄνναν).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Ἄννα καί ὁ ἄνω

Ἄν. Ἄχ !...

Γιάν. Μπαρδόν, κυρία, ἔκανε πρόβι γιὰ κάτι πρᾶγμα πού θά κάνω, κί ἀπάνω σ' τὸ θυμὸ μου, εὐρέθηκες μπροστά μου.. ἡ καλλίτερα πίσω μου.

Ἄν. Μὰ δικεῖ ἦτο ὀργισμένος ; ποῖον ἔλεγεσ ὅτι θά κόψῃς ;...

Γιάν. Ἄ ! Αὐτὸ εἶνε μυτικὸ... καί μ' ὄλον τούτοις εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νά σ' τὸ πῶ.

Ἄν. Τί εἶναι λοιπόν ; Τί συμβαίνει ;

Γιάν. Τί συμβαίνει ;... συμβαίνει, ὅτι ὁ κόσμος ἀνυποδογυρίστηκε, ὅτι ἡ πλάσι ἐχάλασε κί ὅτι τ' ἀφεντικὰ ἐφῆραν τώρα καινούρια μὸδα, νά κάνουν ἀνιπολίτεψις τούς δούλους, χωρὶς νά μποροῦν οἱ δούλοι νά κάνουν τὸ ἴδιο πρᾶμμα 'ς τ' ἀφεντικὰ.

Ἄν. Δέν ἐννοῶ τί θέλεις νά εἴπῃς.

Γιάν. Ἄχ ! κυρία, ἐπειδὴ σὲ βλέπω καί εἶσαι τόσο καλή καί σπλαχνική γιὰ μένκ καί ἐπειδὴ ἡ ζήλεια μου τρώει ὄλα μου τὰ σωθικά, θά στὸ πῶ... ἄλλα θά με συγχωρήσης.. δέν θά θυμώσης ;... Ἐ ! κυρία,...

Ἄν. Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους ;

Γιάν. Νά.. ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ἤλθες ἡ εἰ-γενεῖα σου δῶ, μαζί με τὴν Μάρια... δέν ξέρω.. μὰ ἔτσι χωρὶς νά τὸ θέλω... γκούχ... γκούχ... (βήχει)

Ἄν. Ἐξκολοῦθε..

Γιάν. Νά.. πῶς νά σ' τὸ πῶ...

Ἄν. Λέγε. λέγε...

Γιάν. Νά.. τὴν ἀγάπησα..

Ἄν. Πῶς !

Γιάν. Ναι, κυρία, τὴν ἀγάπησα. Μὰ τὴν ἀγάπησα τόσον πολὺ, πού ἄν δέν μ' ἀγαποῦσε καί αὐτὴ θά ἔκανα καί ἐγὼ τὴν κουταμάρα πού κάνουν τακτικὰ ἐκεῖνοι π' ἀγαποῦνε.

Ἄν. Τί θά ἔκανες ;

Γιάν. Ἔσκότωνα τὸν ἐκυτὸ μου μόνος μου, γιὰ νά λείψω ἀπ' τοὺς πόνοους καί τὰ βήσανα... ἄλλα ἐπειδὴ καί αὐτὴ μ' ἀγάπησα.. γι' αὐτό.

Ἄν. Ἄ ! σὲ ἠγάπησε ;... ἔχομε λοιπόν καί ἐρωτας ;... ἀπὸ σήμερον πύσει τοῦ νά με ὑπηρετῇ... θά τὴν διώξω καί θά φροντίσω δι' ἄλλην..

Γιάν. Μὰ γιατί, κυρία, μήπως ὁ ἐρωτας εἶναι κανένα κακὸ πρᾶμμα ;... Τ' ἀφεντικὰ τὸ κάνουν κ' εἶναι κακὸ... γιατί, νά ! Τόσον κί-ρὸ πού ἀγαπίομαστε δέν ἐκάναμε τίποτε κακὸ, μὰ μόλις τὰ φτειασε με τὸν ἀφέντη, ἀμέ-σως...

Ἄν. Τί ;... ποῖον ;...

Γιάν. Τὸν ἀφέντη μου.

Ἄν. (ἰδίᾳ τὸν Ἀλέξανδρον !... (ὕψηλοφώνως)

Τί σοὶ τὸ εἶπε ;... πῶς τὸ ἐμαθες ;

Γιάν. Δέν μοῦ τῶπε κανεῖς.

Ἄν. Τότε ;

Γιάν. (ἰδίᾳ) Κάτι πολὺ μ' ἐρωτᾷ... θά τῆς πονᾷ τὸ ὄτι φαίνεται... (ὕψηλ.) τούς εἶδα νά γλυκοκουβεντιάζουν, καί νά κρατᾷ ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ τὸ χέρι...

Ἄν. (ἰδίᾳ) Καί ἐγώ, ἦτις τόσον τὸν ἠγά-

των... νά περιφρονηθῶ χάριν μιᾶς ὑπηρεσίας... ἔποια ποταπότης!...

Γιάν. (ἰδίᾳ) Κᾶτι τὰ ξύνισα (ὑψηλ.) Γι' αὐτό κι' ἐγώ, κυρία, ἀπεφάσισα νά παραιτηθῶ νά πάρω τὰ ρούχά μου, καὶ νά ἀφήσω αὐτὸν τὸν ἀφέντη. (ἰδίᾳ) Κι' ἀφοῦ αὐτὴ διώχνει τὴν Μαρία, θά φροντίσω νά πάω δούλος 'ς τὸ ἴδιον σπίτι ποῦ θά πάη καὶ ἐκεῖνη!

Αν. Ἐπειδὴ θά διώξω τὴν Μαρίαν, ἐάν θέλῃς ἔλα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

Γιάν. (ἰδίᾳ) δὲν εἶνε ἄσχημα. Μπορῶ νά τὴν καταφέρω νά κρατήσῃ καὶ τὴν Μαριά καὶ τότε..

Αν. Σιωπᾶς; ἀρνείσαι;

Γιάν. "Οχι, κυρία, μᾶ... μᾶ... καλὰ, καλὰ, ἐρχομαί!

Αν. Ἀπὸ σήμερα σὲ προτλαμβάνω, εἰδοποίησον τὸν κύριόν σου, καὶ φέρε τὰ πράγματά σου (ἐξέρχεται).

Γιάν. Ἀμέσως, κυρία, τρέχω.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἀλέξανδρος καὶ ὁ ἄνω

Γιάν. Ἄ! τὴν εὐχαριστήθηκα ποῦ...

Ἄλ. (εἰσερχόμενος) Γιάννη...

Γιάν (ἰδίᾳ) Ἄ! νάτεις... τὴν δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην... δὲν εἶμαι πιά δούλος του (ὑψηλ. ἀγέρωχος) Τί ἀγαπάτε;...

Ἄλ. Τί σοὶ ἔλεγε;... περὶ τίνος ὁμιλεῖτε;...

Γιάν. (ὦς ἄνω) Δὲν ἔχω νά δώσω σὲ κανένα λόγο.

Ἄλ. Πῶς... Τί σημαίνει τοῦτο; πῶς ὁμιλεῖς;...

Γιάν. Μιλῶ ὅπως θέλω καὶ τοῦτο σημαίνει πῶς ἀπὸ σήμερα καὶ ἐμπρὸς δὲν ἔχουμε καμμιὰ σχέσι μαζί μας.

Ἄλ. Ἄλλά, ἄθλιε!...

Γιάν. Γιὰ νά σοῦ πῶ, μὴ βρίζῃς.. μιλὰ καλλίτερα καὶ μὴ νομιζεις πῶς εἶμαι ἀκόμη δούλος σου ἢ πῶς εἶσαι ἀφέντης μου... Ἀπὸ σήμερα δίνω τὴν παραίτησί μου... μεταθέτω τὸν ἑαυτὸν μου...

Ἄλ. Νὰ λάθῃς ἀμέσως τὰ πράγματά σου, καὶ νά φύγῃς χωρὶς νά χάνης στιγμὴν.

Γιάν. Νὰ! σοῦ εἶπα ὅτι δίνω τὴν παραίτησίν μου, ὀρίστε παρ' τὴν (τῷ δίδει ἡν ἐφόρει ποδιᾶν) "Οχι δᾶ.. νομιζεις πῶς παίζω... δὲν εἶμαι κουτός.. θά φύγω.. μᾶ 'στό λέω, μὴ νομιζεις πῶς θά σοῦ τὴν ἀφήσω..θὰ τὴν πάρω μαζί μου..θὰ..

Ἄλ. Ποῖαν ἄθλιε; τί λέγεις.

Γιάν. Ποιά;... κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις... νὰ ἐκεῖνη πὸν ἀγαπᾷς.. ἐκεῖνη ποῦ ἀγαπᾷ κι' ἐγώ!.. καὶ μάλιστα τὴν ἦταν ἡ κυρὰ Ἄννα, τῆς τὰ εἶπα ὅλα καὶ μοῦ εἶπε αὐτὴ ἢ

ἴδια νὰ μὲ παρῆ 'στὴν ὑπηρεσίαν της... θέλει νὰ μ' ἔχῃ...

Ἄλ. Πῶς! ἢ Ἄννα;

Γιάν. Ναι, ναι, ἢ κυρὰ Ἄννα.

Ἄλ. "Οτε ἦτο πρὸ ὀλίγου ἔδω.

Γιάν. Ναι. μάλιστα... τότε τῆς εἶπα.. τῆς ξεμολογήθηκα καθαρά ὅτι τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ δῶ καὶ τρεῖς μῆνες, ὅτι τὴν ἠγάπησα καὶ σὺ, καὶ πῶς ὁ ἴδιός σου ἐρωτας εἶναι ψεύτικος... καὶ ὅλα τὰ ἄλλα... αὐτὴ μὲ λυπήθηκε καὶ μοῦ εἶπε νά πάω τὰ ρούχά μου καὶ νά πάω μαζί της.

Ἄλ. Τῆς εἶπες;... καὶ δὲν σ' ἐπεριφρόνησε;

Γιάν. Νὰ μὲ περιφρόνησῃ... καὶ γιατί, παρακαλῶ: οἱ δούλοι τάχατε δὲν ἔμπορῶν ν' ἀγαποῦν;... 'ὃ τὴν ἀρχὴν ἔκανε πῶς ἐθύμισε, μᾶ ὕστερα...

Ἄλ. (ἰδίᾳ) "ὦ! τοῦτο εἶνε πολὺ... νὰ προτιμᾶ τὸν ὑπὲρ τὸν μου... νὰ μὲ περιφρόνησῃ... δι' αὐτὸ δὲν ἐράνη ἀκόμη ἢ Μαρία... ἢ πρᾶξις αὐτὴ ἦτο βεβήκως ἢ ἀπάντησις.

Γιάν. (ἰδίᾳ) Τὰ κατσούλωσε... οὔτε τσιμουδιά δὲν βγάνει... ὄχι, θὰ τὸν φοβηθῶ, βλέπεις...

Ἄλ. Φύγε, ἄθλιε... φύγε ἀμέσως...

Γιάν. Μάλιστα... ναι, θὰ φύγω... καὶ νὰ μάθῃς πῶς ὅτι παθαίνετε σεις τ' ἀφέντικα, 'ς τοὺς δούλους δὲν περνᾷνε

Ἄλ. Ἐξέλθε, ζῶον, ἢ μὴ τὸν Θεόν, μὲ κάμνεις νά...

Γιάν. Μὴ βρίζεις γιατί...

Ἄλ. "Ε! Ἄθλιε... (ὀρυχθὲν πρὸς τὸν Γιάννην) (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Ἀλέξανδρος εἶτα Μαρία

Ἄλ. Ὅποια χαμέρπεια... πόσον ἠπατήθην.. Νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ ὑποφέρω τόσα δι' αὐτήν, καὶ αὐτὴ ν' ἀγαπᾷ τὸν ὑπὲρ τὸν μου.

Μαρ. (εἰσερχομένη) Κύριε Ἀλέξανδρε...

Ἄλ. Σὺ εἶσαι, Μαρία;

Μαρ. Μάλιστα, κύριε, δὲν μποροῦσα νὰ τῆς τὸ δώσω... ἦτο τὸτον θυμωμένη... μὲ ἐδιώξε.

Ἄλ. Τὸ ὑπέθετον... ἀφοῦ προσέλαβε τὸν Γιάννη.

Μαρ. Τί;... τί ἔκανε τὸν Γιάννη.

Ἄλ. Τὸ ἀγνοεῖς λοιπόν; ἄχ! ἀγαπᾷ τὸν Γιάννη, μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος... καὶ ἀπὸ σήμερα τὸν παίρνει μαζί της.

Μαρ. (ἀπορούσα) Τί λὸς ἀφέντη;... δὲν σὲ καταλαβαίνω...

Ἄλ. Λέγω, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε γυνὴ ποταπῶν αἰσθημάτων... Ἀγαπᾷ τὸν Γιάννη.

Μαρ. Τί;... πῶς;.. ἀλήθεια;..

ΤΡΕΛΛΟΣ!

Τρελλὸ μὲ λὲς, ἀγάπη μου; Τρέλλαις, ἀλήθεια, κάνω ἀφοῦ μοῦ πῆρες τὰ μῖσθὰ μὲ τὰ καυώματά σου, κ' ἔμα σὲ βλέπω ποῦ τρελλός κι' ἀπ' τὸν τρελλόν, | τὰ χάνω... για νὰ μὲ σώσης, δέσε με, σφικτὰ. | ἔστὴν ἀγκαλιὰ σου

Τρελλός.

ἜΣ ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

Μὲ λὲς τρελλό, μὰ ποῦ τρελλί, ἐσύ, θαρρῶ πῶς εἶσαι ἂν σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς, ποῦ βρισκεῖς τὸ γελῶν; Ἄν φεύγω, τρέχεις με ζητεῖς μένω.. παραπονεῖσαι γι' αὐτὸ θαρρῶ κ' οἱ δρω μαστε γιὰ τὸ φρενοκομεῖον.

Λωλός.

ΓΝΩΜΙΚΑ — ΠΡΟΙΜΙΑΙ — Σ ΜΒ ΥΔΔΙ

— Ἔς τοὺς μύλους καὶ ἔς τὴ γυναῖκα, πάντοτε κάτι λειπεῖ.

— Σοφὴ γυναῖκα, κακὴ νοικοκυρὰ.

— Ὅποιος παίρνει γυναῖκα διαστικά, μετανοεῖ ἐν ἀνάσσει.

— Ἐνας ἄνδρας ἀχύρινος ἐξίζει περισσότερο ἀπὸ μίαν γυναῖκα χρυστῆ.

— Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἐθεώρουν τὴν γυναῖκα ἄτιμη, πρᾶγμα, μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός. Σήμερα... *Honni soit qui mal y pense!*

Ἐνας μισογύνῃς

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ πρωινὴ τοῦ Βυφφῶν ἐγερσις.

Ὁ Βυφφῶν, περίφημος φυσικός καὶ εἰς τῶν μεγαλειτέρων τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος συγγραφέων, λίαν φίλεργος, καθ' ἐκάστην πρωῒαν, λίαν ἐνωρίς ἤγειρετο. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐγένετο ποσῶς ἀνευ δυσκολίας, ἐξ ἧς προσέκυψεν ἡ καλὴ ἐκεῖνη συνήθεια· αὐτὸς ὁ ἴδιος διηγείται εἰς ἡμᾶς πῶς ἐφθασεν εἰς τὸ ποθούμενον.

«Κατὰ τὴν νεότητά μου, λέγει, ἠγάπων πολὺ νά κοιμῶμαι καὶ ἡ ἀνηρία μου μοὶ ὑπεξήρει σπουδαῖον τοῦ χρόνου μου μέρος· ὁ ὑπηρέτης μου Ἰωσήφ, ὅστις πλέον τῶν ἐξήκοντα ἔτων μετὰ πίστωσης καὶ ἀροσιώσεως σπικνωτάτης ἔμμενε παρ' ἐμοί, ἐπραττε πάν ὅ,τι διατάσσοτο αὐτῷ, ὅπως καταβλήθῃ ἡ φυσική μου ῥαθυμία, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἦτο δυνατὸν νά κατορθωθῇ· τῷ εἶχον ὑποσχεθῆ ἐν ἀλλοτρῶν δι' ἐκάστην φορὰν κατ' ἑν θὰ μὲ ἐξήγειρε διὰ τῆς

βίας πρὸ τῆς ἑως πρωινῆς ὥρας. Οὐδὲμίαν παρέρλειπεν ἡμέραν ἐρχόμενος καὶ βατανίζων με κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν· ἐγὼ δ' ὅμως τῷ ἀπὸ τῶν λίαν ἀποτόμως καὶ ἀπεύροστο ὄλος τεταραγμένους· τὴν ἐπιούσαν ἦλθε καὶ πάλιν ταύτην ἡδὴ τὴν φορὰν ἠπειλητα αὐτὸν πικρῶς ἐάν μὲ διαταρᾷξῃ καὶ μὲ ἀφῆκε νά κοιμηθῶ. Φίλε μου Ἰωσήφ, τῷ εἶπον μετὰ μεσημβρίας, χάνω τὸν καιρὸν μου καὶ σὺ οὐδὲν ἔχεις κερδίσει· δὲν γνωρίζεις νά ἐκπληρώσης τὸ ἔργον σου μὴ ἔχει εἰς τὸν νοῦν σου ἄλλο παρὰ τὴν ὑπὸ σκεψίν μου, καὶ τοῦ λοιποῦ μὴ πρόσεχε εἰς τὰς ἐμὰς ἀπειλάς. Τὴν ἐπύριον τὸ κατώρθωσα. Κατ' ἀρχὰς τὸν παρεκάλουν, ἐδεσμένη ἐπιμόνωσι, τέλος μὲ κάμνει νά ὀργισθῶ, ἀλλ' οὐδέμίαν προτοχὴν δίδει, καὶ διὰ τῆς βίας μὲ ἀνεγείρει παρὰ τὴν γνώμην μου. Ὁ θυμὸς μου δὲν διήρηκε πλέον τῆς μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐξεγέρσεως, καὶ εἶχον ἀνταμείψαι αὐτὸν τότε διὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου, καὶ δι' ἐκεῖνου ὅπερ τῷ εἶχον ὑποσχεθῆ. Ὁφείλω τῷ πτωχῷ Ἰωσήφ δέκα ἢ δώδεκα τόμους ἐπὶ πλέον τῶν συγγραμμάτων μου».

Πρέπει νά ὁμολογήσωμεν τέλος ὅτι δὲν ὑπῆρξε πρόσωπον τυπικώτερον ἐν ταῖς κατ' ἴδιαν συναναστροφαῖς, πλέον οἰκονομῶν τὸν χρόνον αὐτοῦ ὁ ἢ Βυφφῶν. Ἡ πιστότης τῆς καθημερινῆς ἐργασίας ἦτον ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη μετὰ τῆς μεγίστης, ἀκριβείας ἀνεξαρτήτως τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἧς ἀνευ οὐδὲν μέγα ἔργον δύναται νά τελειώσῃ, ὁ Βυφφῶν ἔχει ἐν ἅπασιν αὐτοῦ ταῖς συγγραμμάταις πνεῦμα θαυμασιῶς διατεταγμένον. Ἄλλ' ὅταν οἱ πόνοι φοβερῆς ἀσθενείας καὶ ἡ προσβεβηκυῖα ἡλικία (διότι ἦτο τότε πλέον τῶν ὀγδοήκοντα ἔτων) σπεύδοσι νά ὑποδείξωσι τὴν προσεχῆ τῆς ζωῆς τελευτήν, φαίνεται αὕτη συλλέγουσα ὅλας αὐτῆς τῆς δυνάμεις καὶ διπλασιαζούσα τὸν ζῆλον ὅπως προσφέρῃ τὴν ἐτῆστην χεῖρα εἰς ἐκεῖνας τῶν ἐργασιῶν τῆς * αἵτινες εὐρίσκονται περὶ τὸ τέλος αὐτῶν.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

Ἐν Ἀνδριταίνῃ

ΔΥΚΑΙΑ

* Πολλὰ τῶν συγγραμμάτων του ἔμειναν ἀτελεῖ.

Ἀξιομνημόνευτον στάδιον ναυαγοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1826 ὁ Γουλιέλμος Οὐίλλ-ράϊτ ἐκ Πανσουλβανίης, ἐπιβαίνων ἀμερικανοῦ τινὸς ὅπερ ἐναυάγησε παρὰ τὴν Ἀργεντινὴν ἀκτὴν, προσωρμίσθη μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν κυμάτων εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἐπορεύθη εἰς μικρὰν πόλιν ὀνόματι Κουίμαρ, ἡμίγυμνος

και λιγώπων. Ἐπί πολὺ διέμεινεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μὴ ἔχων τὰ μέσα νὰ μεταναστεύτῃ· μετὰ τεσσαρικοὶν ἔτι κατεσκεύασε τὸν πρῶτον σιδηρόδρομον ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, μεταξὺ Κουίλμαρ καὶ Βουένις Ἀύρες. Κατεσκεύασεν ἐπίσης καὶ ἐν Χιλῇ τὸν πρῶτον σιδηρόδρομον καὶ εἶνε ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἧς τὰ ἀπόπλανα ταξιδεύουσι δις τῆς ἐβδομάδος ἀπὸ Λιβερχούλ εἰς Παναμὰν διὰ τοῦ Μαγγελανίου πορθμοῦ. Ἦτο Χιλῇ καὶ ἡ Ἀργεντινικὴ Δημοκρατία ἀνήγειραν ἀνδριάντας ἐν δημοσίαις πλατείαις πρὸς τιμὴν του.

Τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν.

Ἢ Θεόδωρος δὲ Μπαμβιλ, ὁ συγγραφεὺς τῆς κωμωδίας «Ὁ Σωκράτης καὶ ἡ σύζυγός του» καὶ ἄλλων πολλῶν ἔργων μετέτροπε κατὰ γράμμα, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν, κοιμώμενος εἰς τὰς 7 π. μ. καὶ ἐγειρόμενος εἰς τὰς 4 μ. μ. Οὕτως, εἰργάζετο, συνδιελέγετο, ἐκάπνιζε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐκοιμάτο δὲ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Τὴν φαντασίαν του ἐξωογόνει πίνων καφὲν καὶ καπνίζων ἀπειράριθμα σιγαρέττα· ἡ οἰκία του ἦτο ἀνοικτὴ εἰς τὸν ἥμισυν φιλολογικὸν κότμον καὶ τοὺς δημοσιογράφους τῶν Παρισίων μεταξὺ τοῦ μεσονυκτιοῦ καὶ τῆς ἐβδόμης πρωινῆς ὥρας.

Γ. Π. Π.

ΜΗΝ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΑΙ

Δακρύσατ' εὐγενεῖς ψυχαί, κλαύσατε καὶ γιὰ μένα· Γιατ' ὡς πουλᾶκι ἔρημο ἔς τὸν κόσμον θὰ φανῶ. Δὲν ἔχω μίαν σήμερον, ἐπέταξε ἔς τὰ ξένα. Καὶ ἄνευ προστάτ' εὐρίσκουμαι, πτωχὸς καὶ ἔρημὸς!...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, παιδί· παῦσε τοῦ νὰ δακρύζης. Γιατ' ἂν πτωχὸς καὶ ἔρημος ἔς τὸν κόσμον θὰ φανῶς, εἴν' ὁ Θεὸς προστάτης σου, καὶ ἂν εἰς αὐτὸν ἐλπίζεις, θὰ ἴθῃ μίαν μέραν, τέκνον μου, ποῦ μέγας θὰ γενῆς.

[Ζάκυνθος] ΔΙΟΝ. Κ. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Τσόχα»

Οὐδέποτε Ἑλληνικὸν θέατρον συνεκέντρωσε τόσον ἐκλεκτὸν καὶ πολυπληθὲς ἀκρατῆριον ὅσον ὁ Γέρο-Σούρης τοῦ φίλου ποιητοῦ κ. Νίκου Κοτσελοπούλου, παρασταθεὶς ἐπανειλημμένως τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς σκηνῆς

τοῦ θεάτρου Τσόχα. Εἶναι τοῦτο δαίμα τῆς πρὸς τὸν ἀγαπητὸν συνεργάτην μας χάρις τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ τῆς πρὸς τὴν χεῖρ τῶν ἔργων του πεποιθήσεως, ἧς ἐπτερωθή πλέον ἐν τῇ συνειδήσει πάντων, διότι ὁ Κοτσελόπουλος δὲν ἐπέβληθη διὰ τῆς ρεκλάμας τοῦ τύπου, ἀλλὰ διὰ τῆς πραγματικῆς ἀξίας του.

Τὴν ὥραιάν του κωμειδουλίου ὑπόθεσιν ἀνεγράψαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον· ἤδη ἐνασχολούμεθα μόνον περὶ τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς κ. Παντόπουλος ἤτο κυριολεκτικῶς εἰς τὸν ρόλον του· διέπλεσε τύπον διὰ τὸν γέρο-Σούρη, ὅστις πρέπει νὰ διατηρηθῆ ἀναλλοίωτος, ἐν ὅσῳ τὸ κωμειδουλίου τοῦτο ἀναβιβάζεσαι ἐπὶ σκηνῆς. Αἱ κυρίαὶ Ἀθηναῖ Βρόντα καὶ Μαντῖνα Πομόνη, ὑποκρινόμεναι, ἢ μὲν τὴν Παπάταν, ἢ δὲ τὴν Κανέλλαν, συνήρπασαν ὑπὲρ αὐτῶν ὀλόκληρον τὸ ἀκρατῆριον. Οὐδέποτε ἀνεμένομεν, τὸ ὁμολογοῦμεν, ταιαύτην ἐπιτυχίαν τῶν δὺο ἀνωτέρω κυριῶν γνωρίζοντες ὅτι ἀμφότεραι πρὸ μικροῦ ἀνῆλθον τὴν σκηνήν, καὶ ἑσπεροῦντο, ἐπομένως, πολλῶν προσόντων, ἅτινα ἢ πείρα παρέχει εἰς τοὺς ὑποκρίτας ἢ ἐπιμέλειά των ὅμως, κατώρθωσε νὰ ὑπερνεύσῃ τα ταιαυτὰ προσκόμματα καὶ νὰ ἀναδείξῃ τὰς κυρίας Βρόντα καὶ Πομόνη ἀξιῶς τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων τοῦ πολυπληθοῦς ἀκρατηρίου. Τὴν κυρίαν Ἀθηναὶν Καροδοβίλλα τὴν συμπαιθῆ ἠθοποιῶν τοῦ Πανελληνίου Θειάσου ὑποκρινομένην τὴν θυγατέρα τοῦ γερο-Σούρη ἀνέδειξε τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Κοτσελοπούλου ὑποκρίτριαν κεκτημένην προσόντα πλεῖστα τελείας ἠθοποιῶν, τὰ ὅποια, δυστυχῶς, μέχρι τοῦδε ἔμενον κεκρυμμένα διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ κυρία Καροδοβίλλα πολὺ σπανίως ἀνεφαίνετο εἰς νέα ἔργα ἐπὶ σκηνῆς. (Μὰ ποῦ ἀφίουν οἱ Λινάρδοι καὶ ἡ Λύραις καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, νὰ γνωρίσωμεν ἄλλους ἠθοποιούς καὶ ἄλλα ἔργα;) Τὸ μέρος τῆς Μαρίας ὅπερ ὑπεκρῆθη ἡ κ. Καροδοβίλλα ἦτο ἀπλοῦν· ἐὰν ἐβλέπετε ὅμως μὲ πόσῃ χάριν ἐπαιζεν ἠθέλετε συμφωνῆσαι μετ' ἡμῶν, φρονούντων, ὅτι ἡ κυρία αὕτη ἀδικεῖται μὴ φαινόμενη συγχρότερη ἐν τῇ σκηνῇ. Ὁ δόκιμος ἠθοποιὸς μας κ. Θεοδ. Πεταλάς ὑποκρινόμενος τὸν Νικίαν, ἐπαιζεν ἀριστὰ· ὀλίγον μόνον γοργώτερον θέλομεν καὶ αὐτὸν καὶ ὅλους τοὺς συναδέλφους του εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν. Καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα τοῦ Θειάσου οἱ κκ. Νικηφόρος, Χέλμης καὶ Βεντούρας ὑπεκρίθησαν καλῶς· συνιστώμεν ὅμως καὶ πρὸς τοὺς τοῦτους κυρίους περισσοτέρην μελέτην ἄλλοτε, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζονται νὰ καρφώνουν τὸ αὐτὶ εἰς τὸ ὑπόβολιον ὅπως ξεκολλήσουν μὲ τὸ τσεγ-

γέλι τὰς λέξεις ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὑποβολέως. Ἄν ἐγνωρίζον οἱ ἠθοποιοὶ μας πόσον καὶ τὸ ἔργον βλάπτουν καὶ ἑαυτοῦ, ἀδικοῦν, ὅταν δὲν γνωρίζουν καλῶς τὸ μέρος των, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἄφρινον ποτέ τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μουσικῆν, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Σ. Καίσαρην· κατὰ γενικὴν γνώμην οὐδενὸς κωμειδουλίου ἢ μουσικῆ δύναται νὰ ἀμιλληθῇ πρὸς τὴν χάριν καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς μουσικῆς τοῦ γερο-Σούρη.

Ἐν συνόλω ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι ὁ Γερο-Σούρης εἶναι ἐν ἑκ τῶν καλλιτέρων ἐλληνικῶν κωμειδουλίων, ὅτι ἐπὶ μακρὸν θὰ τέρπῃ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, ὅτι θὰ πληροῖ πάντοτε κόσμου τὸ θέατρον, ἀναγχαρόμενος εἰς τὸ πρόγραμμα, καὶ ὅτι χάρις εἰς τὴν ὥραιάν καὶ δημιῶδῃ μουσικῆν του μετὰ δὺο ἴσιν ἀκόμη παραστάσεις θὰ τὸν ἀκούετε ἄδόμενον περ' ὅλου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

Σφιγγόμεν ἀπὸ καρδίας τὴν χεῖρα τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ κ. Νίκου Κοτσελοπούλου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου ἔργου του, θαυμάζομεν αὐτὸν διὰ τὴν ψυχραιμίαν μετ' ἧς ἤκουτε τὰς ὕβρεις τῶν φθονούτων αὐτὸν καὶ τῶ εὐχόμεθα ὁμοίαν καὶ εἰς τὰ νέα ἔργα του ἐπιτυχίαν.

Κύριε Παντόπουλε, ἐμπρός! τὸν Γέρο-Σούρη καὶ σύτομα, σύντομα, μάχισττα.

Ξύσου.

Θέατρον «Παρχδεῖου»

(Ἐκ τῶν παρχακιῶν).

Μόνον ἔργον, περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ εἴπωμεν δὺο λέξεις, εἶναι ἡ Γαλάτεια καὶ τοῦτο πράττομεν, οὐχὶ πλέον ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἐξ ἀγανακτῆσεως κατὰ τε τῆς ἀσυνειδησίας τῶν ἠθοποιῶν καὶ τῆς μεγάλῃς ἀφελείας, διὰ νὰ μὴ τὴν ὀνομάσωμεν ἄλλως, τοῦ τύπου ὅστις διὰ τῆς μακροθυμίας του ταύτης εἶναι ὁ κυρίως αἴτιος τῆς θεατρικῆς ταύτης καταστάσεως. Δὲν θὰ ἐκγόμνιμεν οὐδεμίαν μνησίαν ἐπὶ τῆς παραστάσεως ταύτης, ἐὰν τὴν ἐπομένην δὲν ἀνεγινώσκουμεν ἐπαίνους καὶ ἐπαίνους τοιούτους, δι' οὓς δίκαιους σεμνύονται οἱ ἐξαχρειωθέντες πλέον ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ ἄνθρωποι. Οὐδ' αὐτὴ ἡ κ. Παρχακειοπούλου ὑπεδύθη ὡς ἄλλοτε τὴν Γαλάτειαν· τὸ τοιοῦτον ἡμεῖς ἀπεδωκάμεν, εἰς τὸ ὅτι ὁ εἰς τῶν μετ' οὗ συνεδίδασκεν ἦτο ἀδαεστατος εἰς τε τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν καὶ ἐν γένει τὰς κινήσεις. Νομίζομεν ὅτι ἡ κ. Παρχακειοπούλου καλῶς θὰ πράξῃ, νὰ μὴ ἀναβιβάζῃ πλέον ἔργα ται-

αῦτα, ἢ ὑπόκρισις τῶν ὁποῖων διὰ τινα μέλη τοῦ Θειάσου τῆς εἶναι οὐχὶ βραχὺ, ἀλλ' ὄρος δυσυπέροβλητον. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ ἡ κ. Παρχακειοπούλου, ὅτι τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον μᾶς περυσίαισεν ὡς Ρένον, οὐχὶ μόνον εἰς τὰς κινήσεις, οὐχὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὅλην ὑπόκρισιν, ἦτο ἠθοποιὸς ἐσχάτης τέξεως. Τέλος, τὴν καθ' ὅλα οἰκτρὰν ἀποτυχίαν τῆς Γαλατείας, ἡμεῖς, κατὰ τὴν ἀσθενῆ μας κρίσιν ἀποδίδομεν εἰς τὴν κακὴν διανομήν των μερῶν. Ἐὰν δὲν ἔχη ὁ Θεῖος ἀξιῶς ἠθοποιούς, ὡς μὴ ἀναβιβάζῃ τοιαυτὰ ἔργα, ὡς τὴν Γαλάτειαν, ἧς τὸς καλὰς ἐντυπώσεις ἄλλοτε ἀρῆκει. Καὶ πάλιν προτρέπομεν τὴν κ. Παρχακειοπούλου, νὰ προσέχη λίαν ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τοῦ Θεῖου της, καθότι ἡ κυρία αἴτια τῆς πτώσεως τῆς θεατρικῆς τῆς ἀξίας, εἶναι ἡ διδαχὴ ἔργων λαμπρῶς ἄλλως τε ὑπ' αὐτῆς διδασκομένων, ἀλλ' ὑπὸ συναδέλφων της ὅλων ἀδύτων, ὅπως ἀξέσττων.

Ἢ τὸν Πυγμαλίωνα ὑποκρίθῃς ἤρσε.

Τὰς ἐκ τοῦ δράματος ἐντυπώσεις ἐσχίσσε κατὰ τι ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Κουρη καλῶς διδασθεῖς κωμωδία «Νύφη καὶ Φοράδα», ἐν ἧ οὐδὲ λέξιν ἠδύνετο νὰ εἴπῃ, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀπὸ καρδίας γελώντων καὶ χειροκροτούντων τὸν καλὸν αὐτὸν ἠθοποιόν.

(Στὰ πεταχτὰ)

Δὸν Κεῖσαρ

Θέατρον «Ὁμονοίας»

Ἢ Φαιδώμα τοῦ Σαρδοῦ, κατὰ μετάρρασιν τοῦ κ. Ἡλ. Βεργοπούλου. Τὸ δρᾶμα ἐκτακτον. Ἢ ὑπόκρισις τελεία· εἰς τὴν τρίτην ἰδίως πράξιν, ἡ δεσποινὴς Αἰκ. Βερόνη, ὑπεκρίθη ἀριστὰ τὸ μέρος της, φυσικώτατα, χωρὶς φωνὰς καὶ ἀτάκτους κινήσεις· ἐσμὲν βέβαιοι, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ δρᾶμα ἡ κ. Παρχακειοπούλου, οὐδὲ ν' ἀτανίσῃ θὰ δυνήθη τὴν δεσποινίδα Βερόνη. Ἢ κ. Δ. Ταβουλάρης, ὡς Λόρις Ἰπενώρ, ἀμίμητος μᾶς ἤρσε πολὺ ὁ μετασχηματισμὸς τῆς μορφῆς του· ἦτο ἀγνωρίστος μὲ τὸ μικρὸν καλλιτεχνικὸν γέειόν του καὶ τὴν ποιητικὴν κόμην του. Ἢ κ. Φύρστ, ὡς Δεσπεριέ, ἦτο φυσικώτατος. Ὅλα ἐν γένει οἱ ἠθοποιοὶ μελετημένοι.

Ἢ μετάρρασις καλή. Ἢ τούτοις, νομίζομεν ὅτι λέγει πῶς τὴν φράσιν: ξενοδοχεῖον Βερόνη. Ἢν ἠκούταμεν καλῶς, ἢ φράσις αὕτη πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς: μέγαρον Βερόνης. διότι περὶ μεγάρου πρόκειται ἡ λέξις hôtel εἶναι δι' ἀμροτέρως τὰς σημερινὰς.

Χθες ἐδιδάχθησαν, ἐπὶ τέλους, οἱ ἀπὸ τούτου καιροῦ διατυμπανισθέντες «Προικοθήραι» τοῦ φίλου μας κ. Καλαποθάκη. Ἐπεθυμοῦμεν γὰρ παρήραστο ἀφ' ἡμῶν τὸ ποτήριον τῆς κρίσεως τῶν Προικοθηρῶν ὅπως μὴ προσκρούσωμεν εἰς τὰ καθήκοντα φιλικῆς παλαιᾶς καὶ εὐκρινούς, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀμερολήπτως δημοσιογραφούντος καθήκον θεωροῦμεν ἔτι εὐγενέστερον τῆς φιλικῆς καὶ τὸ προτιμῶμεν.

Ἦκούσαμεν πολλὰ κερᾶσια, κατὰ τὴν πικρομυαν, καὶ ἐπῆραμεν μαζί μας μεγάλη κλάθην... δυστυχῶς μόνον πυρῆνας κερᾶσιων εὑρομεν Σκηναὶ σχοινοτενεῖς καὶ μονότονοι· στίχοι ἀνούσιοι· ὑπόθεσις ἀπιθανός· ἰδοὺ τὸ ἔργον τοῦ κ. Καλαποθάκη. Μουσικὴ καλὴ, ἀλλ' ἀπλή, ἦν ἐν τούτοις οἱ κ.κ. ἠθοποιοὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ μελετήσουν, καὶ ὅσοι τὴν ἐμελέτησαν, πάλιν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὐχαριστήσωσι τὸ ἀθρόως συρρέυσαν κοινόν, διότι... διότι... δὲν εἶναι μουσικοὶ οἱ ἄνθρωποι, τί νὰ σοῦ κάμουν; Καὶ αὐτὰ πολλὰ εἶναι! Ἡ ὑπόκρισις ἀμειψτός. Δὲν δυναμέθῃ νὰ παραλείψωμεν, καίτοι γράφομεν ἐν ᾧρα προκεχωρηκυῖα, ὅτι τὸ ἔργον δὲν στερεῖται εὐφυολογιῶν, ἀλλ' αἱ εὐφυολογίαι εἶναι ὑλικὰ μόνον· πρὸς κατασκευὴν δὲ οἰκίας χρειάζεται τεχνίτης, καὶ τεχνίτης δυστυχῶς δὲν εἶναι ὁ κ. Καλαποθάκης· ἡμεῖς προτιμῶμεν τὸ Πράσινο φουστάνι του.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοήσωσιν, ἐπὶ τέλους, οἱ θιασάραχοι, ὅτι ἐὰν μὲν τὸν κοινόν διψᾷ διὰ κωμειδύλλια, οἱ ποιηταὶ μας ὅμως δὲν εἶναι διὰ τοιαῦτα πράγματα. Διότι, τὸ λέγομεν πρὸς τριτὴν τοῦ κ. Καλαποθάκη δὲν εἶναι ὁ μόνος, οὐδ' ἅτις τὸ ἔργον ἀπέτυχεν ἀπὸ πολλὰ μάλιστα, οὐχὶ μόνον τῆς ἐφετεινῆς περιόδου, ἀλλ' ὅλων τῶν μέχρι τούδε, εἶναι καλλίτερον.

Ἐκ τῶν μέχρι τούδε ἐφέτος παρασταθέντων τὸ μᾶλλον ὑποφερτὸν κωμειδύλλιον εἶναι τὸ τοῦ κ. Κοτσελοπούλου, «ὁ Γέρο-Βούρης».

Καὶ ἓνας διάλογος:

— Δὲν μοῦ λές τὸ ἔργον ὀνομάζεται «οἱ Προικοθήραι» καὶ εἶναι εἰς πράξεις;

— Εἰς πράξεις 1350 δραχμαί, ἐξ ὧν 152 θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κ. Καλαποθάκη.

Μεφιστοφελῆς.

ΓΡΙΦΟΣ

Ἰώ! ἰώ! ἰα.

I. B. ΓΟΥΝΑΡΗΣ—Ἀνδρίτσαίνα.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19 γρίφου.

(Ἐπ—ἔτη—P—εἰς)=Ἐπετηρίς.

Λύεται ὁ κ. I. B. Γούναρης (Ἀνδρί-

τσαίνα) καὶ ἡ δεσποινὶς H. Γ. M. (Ναύπλιον).

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΟΧΙ!

Κοῦκέ μου, καλέ μου κοῦκε! Πόσα χρόνια θὲ νὰ ζήσω;
—ΚΟΥΚΟΥ—Ἐνα... Συμφορὰ μου! Τ' εἶπες; μό-
νον μὰ χρόνια;
Ἄχ! τὸ εἴξουρα, καυμένε, καὶ χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσω,
Γιατί μ' ἔχει ἀφανίσει ἡ δική της ἀπονιά!...

Πέ μου τώρα καὶ γιὰ 'καίνη... Πόσο, κοῦκε μου, θὰ
ζήσῃ;

Δὲν μιλάς; Τί; θὰ πεθάνῃ τόσο γρήγορα κι' αὐτὴ;
Ἄχ! Ἄς ζήσῃ... θέλω κι' ἄλλον ἢ σκληρὰ νὰ

Καὶ νὰ σβύσῃ σὰν κι' ἐμένα προδομένη... μισητὴ...

Ἐν Δημητσάνῃ

ΤΑΚΗΣ Χ. ΚΑΝΔΗΛΩΡΟΣ.

Δελτίρια.... ἀνευ πληρωμῆς

Πρωτοεῖρω, Βόλον· Ἐὰν ζητῆς, σ' ἠραῶς, τὴν περὶ γάμου γνώμην μας, ἰδοὺ τὴν: προτιμώτερον ἢ γυναίκα σου νὰ ἦναι εὐφυῆς παρὰ βλάβη· ἡ βλάβη δύναται νὰ σὲ βλάψῃ, χωρὶς οὐδ' αὐτὴ ἢ ἰδᾶ νὰ τὸ ἐννοήσῃ; διὰ τοῦτο δὲ θὰ ἦναι καὶ ἀνεύθυνος ἢ εὐφυῆς γνωρίζει νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν. ἐκτός ἂν εἶναι φύσις πονηρὰ, μὴ ραδίως μεταβαλλομένη· ἢ εὐφυῆς σὺν τοῖς ἄλλοις, ἂν ποτε σφάλῃ, δὲν θὰ μάθῃ τὸ σφάλμα τῆς ὁλοῦ κόσμου.— Τ. Χ. Κ. Δημητσοῦ Ἐλήφθησαν. Οὐδεὶς σοὶ εἶπε νὰ γράψῃς: Γιάνγο· τὸ ὀρθόν εἶναι· Γιαγκος· τὸ ν' πρὸ τοῦ κ τρέπεται εἰς γ, λέγει ἡ γραμματικὴ. Ἡ μουσικὴ... τοῦ φίλου σου εἶναι καλὴ, ἀλλὰ παρὰ τοὺς κανόνες.— Ἀνδρίτσα. Ἀνδρίτσα. Ἐλήφθησαν.

Ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια εὐρύχωρα μετὰ κουζίνας, κείμενα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ καὶ τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκογενείας».

Νέος, ἐγγράμματος ζητεῖ θέσιν Οἰκονόμου ἢ φροντιστοῦ παρὰ τινὶ οἰκίᾳ ἢ καταστήματι. Ἡ «Οἰκογένεια» τὸν συνιστᾷ ὀλοψύχως.

Νεᾶνες, πτυχιούχος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς μὲ βαθμὸν «Ἀριστα», ζητεῖ θέσιν διδασκαλίσσης τῆς Γαλλικῆς, παρ' οἰκογενείᾳ ἢ σχολείῳ. Ἡ διευθύνσις τῆς «Οἰκογενείας» τὴν συνιστᾷ ἀνευδοκίμως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.